

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

ȘOAPTE DE IUBIRE

JAMIE McGUIRE
TERESA MUMMERT

Traducere din engleză de
Emanuela Ignățoiu-Sora

TREI

Prolog

Josh

Când am oprit la semafor, la intersecția dintre Holly Road și Jackson Avenue, nu mă gândeam decât să fac un duș fierbinte și să beau o bere cu colegul meu, Quinn. Meritam din plin după ce zi avusese răm, în care ajutaserăm la salvarea a treisprezece pasageri dintr-un autobuz răsturnat.

Tocmai căutam printre contactele mele o tipă dispusă să ni se alăture, când telefonul mi s-a luminat în palmă. Mi-ar fi prins bine un pic de companie ca să nu mă mai gândesc la ale mele. M-am oprit și am apăsat cu degetul pe chipul Carei, o blondină vopsită, cu gura slobodă, care se-ntâmpla să fie foarte flexibilă. Mă mai văzusem cu Cara de câteva ori înainte și știam că trebuie să pun capăt întâlnirilor noastre până nu începeau să devină serios pentru ea.

Felicitarea de ziua mea, primită de la Quinn, încă mai era pe bord, unde o aruncasem cu o săptămână înainte. Douăzeci și șase de ani înseamnă destul timp în care să-ți găsești dragostea, să te așezi la casa ta și să te maturizezi. Munceam într-o ambulanță și nu eram doar martor la cele mai oribile și mai tragice evenimente din Philadelphia,

ci eram direct implicat în ele. Îmi câştigasem dreptul să mă descarc, chiar dacă asta însemna să mă folosesc de cineva care să mă ajute să uit. Încă de când mă mutasem în Philadelphia, începusem să ignor sentimentul ușor de vinovăție ce mă cuprindea de fiecare dată când mă gândeam la câte un flirt fără nicio implicare.

M-am uitat în treacăt la Priusul urătel din stânga mea și privirea mi s-a încrucișat cu cea a asistentei înțepate care-mi făcuse viața amară cu numai câteva ore înainte. În ziua aceea, Quinn și cu mine îi adusese căram patru pacienți la urgențe, și ea mă luase tare, spunându-mi cum să-mi fac treaba.

— Nu pot să cred! am rânjit, deși abia mă mai mișcam după atâtea ore de stat în spatele ambulanței.

— Jacobs, nu? De la St. Ann?

Fața i s-a încruntat toată, plină de dezgust.

— Nu te face că nu-mi știi numele.

Mi-am aşezat mai bine mâna pe volanul jerpelit al mașinii mele din 1969, o Alpine Barracuda Fastback albă, și am apăsat pe ambreiaj, lăsând motorul să toarcă.

Buzele lui Jacobs s-au arcuit. Îmi dădeam seama că și ea avusese o zi grea la urgențe. Cercul meticulos pe care-l văzusem cu doar câteva ore în urmă îi atârna acum în șuvițe plouate, încadrându-i fața obosită. Uniforma ei roz încă mai avea pata maronie lângă guler de când dăduse peste mine și budinca i se împrăștiase peste tot, făcând-o să înjure obscen cu buzele ei pline. Mă luase la rost pentru că nu mă uitam pe unde merg, fără să flirteze nicio clipă cu mine. Nu mă plăcea... iar asta era pe gustul meu. Mult de tot.

Am deschis gura să mai spun ceva, dar ea a călcat tare pe acceleratie ca să-și ambaleze micuțul ei Prius verde. Cu toate asta, motorul a scos un sunet slab.

Geamul a scârțăit puțin când l-am lăsat și mai jos, făcându-i și lui Jacobs semn să mă imite. Geamul ei a alunecat ușurel de tot și ea și-a scos capul ca să audă ce aveam de spus.

Mă bagă în seamă. M-a surprins cât de agitat mă simțeam. Jacobs mă ignorase intentionat încă de prima dată când ii adusesem un pacient la urgențe. Acum, că eram singuri și că ea chiar stătea de vorbă cu mine, nu-mi treceau prin cap porcăriile la care mă gândeam de obicei. Mulțumită bârfelor de la cafea și slăbiciunii mele pentru asistentele medicale, Jacobs auzise probabil de jumătate din-tre aventurile mele.

— Vrei să-mi zici ceva? m-a întrebat Jacobs.

— Nu știu ce zgromot a fost ăsta, dar cred că mașina ta tocmai s-a înecat, am glumit eu.

S-a prefăcut enervată.

— În să te informez că mașina mea are o rată de consum excelentă și emisii toxice minime.

— Pe bune? Așa știi tu să vorbești urât? Sunt cam dezamăgit, soră Ratched.

Jacobs mi-a arătat degetul mijlociu, dar nu s-a putut abține să nu chicotească. Era distractiv s-o văd relaxându-se.

— Haide. Lasă-mă căcar să te invit la cină înainte să te arunci pe mine.

M-am uitat la culoarea roșie a semaforului și apoi m-am întors iarăși spre ea.

Rămăsesem cu gura căscată, incapabilă să dea un răspuns tăios.

— Merg cu niște prieteni la O’Malley. De ce nu vii și tu?

— Mă inviți la o întâlnire?

Mi-am adus aminte de prima dată când o văzusem pe Jacobs la urgențe. Atunci se străduia să nu se holbeze prea tare la doctorul Rosenberg. Nimeni altcineva nu părea să observe, dar eu i-am văzut privirea languroasă și verigheta subțire de argint de pe inelarul lui. Jacobs, în schimb, nu purta bijuterii.

Nu eram în aceeași ligă cu doctorul Rose, chiar dacă el era de neatins pentru ea. Jacobs nu era prea bogată, dar țintea sus. Era atrasă de bărbații cu uniforma albă și cravată, de bărbații stabili și sofisticăți. Iar eu eram tipul de bărbat care aveam doar cât ii trebuie, nici mai

mult, nici mai puțin. Și, ca să fiu cinstit, trebuie să recunosc că tata trăsesese niște sfuri ca să am, cât de cât, o carieră. O ținusem numai în petreceri și cheltuisem micile economii pe care mi le lăsase bunicul când murise.

Fusesem un clișeu banal și jalnic. Aproape în fiecare noapte mă întorceam cu vreo boboacă pe care o dădeam afară după câteva ore, cu scuza nesimțită că aveam de lucru dimineața. Nu aveam relații, nu-mi împărtășeam emoțiile și nici nu aveam vreun motiv să fac asta. Dar apoi, când am terminat facultatea, totul s-a schimbat. Am fost aruncat, singur-singurel, în lumea reală. Într-un fel m-am bucurat. Dacă nu te apropii de cineva, nu vei fi rănit când te va părăsi.

— Nu e o întâlnire, am spus, masându-mi ceafa care mă durea.

Mă chinuam să nu arăt ca un idiot disperat. Nu mergeam la întâlniri, și ea era mult peste nivelul meu, dar ceva din fata asta mă făcea să-mi doresc s-o cunosc mai mult — și nu mă refeream doar la chiloțeii ei.

— Mă gândeam... că ți-ar prinde bine să bei ceva.

— Da, mi-ar prinde bine.

M-am uitat lung la gura ei și, fără să vreau, am călcăt accelerația. Chicotul ei a acoperit zgomotul puternic al motorului.

— Deci? Ai chef de-o bere? am întrebat.

Și-a dat șuvițele de culoarea mierii după ureche. Deși avea părul ciufulit și machiajul nu mai era atât de proaspăt, era frumoasă.

— Slavă Domnului că am o sticlă de vin acasă care mă aşteaptă.

— E o invitație? am întrebat-o.

— Nu, în niciun caz.

— Măcar dă-mi numărul tău de telefon, am implorat-o când am auzit claxonul mașinii din spatele meu, care a așteptat doar câteva secunde înainte să se strecoare în față, prin dreapta mea.

M-am uitat la lumina verde și am înjurat, sperând să mai am timp. Ca și cum rugăciunile mi-ar fi fost ascultate, s-a făcut galben și mi-am îndreptat din nou atenția spre ea, doar ca să mă dezumflu imediat. Nu părea deloc impresionată. Trebuia să fac mai multe eforturi.

— Să-ți dau numărul? a întrebat, amuzată. Ca să fiu un nume în plus pe lista ta de femei?

Și-a mușcat buza de jos cu dinții.

— Tu chiar crezi că asistentele nu vorbesc între ele?

Am chicotit nervos, văzând cum zâmbetul i se transforma într-o încruntătură. Devenea din ce în ce mai furioasă pe mine, dar nu mă puteam abține. Atâtă timp cât vorbea cu mine, încă mai eram în joc.

— Râzi de mine?

— Nu, nu, Jacobs. Râd de mine. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

M-am aplecat, am luat un bănuț de pe jos și l-am aruncat în scrumieră. Mi-am trecut mâna prin părul scurt, negru și am văzut că tensiunea din privire nu-i dispăruse.

— Ești prea serioasă.

— Bănuiesc că n-o să afli niciodată cum sunt cu adevărat, a spus și s-a înscris în bandă, ca să traverseze intersecția cu mașina ei silențioasă.

M-am întins spre ea, văzând deja ceea ce ea urma să vadă abia într-o fracțiune de secundă, când avea să fie prea târziu. Semaforul se făcuse deja roșu și mâinile i-au încrăpat pe volan; se uita nepurtincioasă cum un camion se aprobia de ea cu peste 60 de kilometri la oră. Fața i s-a schimbotat de oroare când sunetul de metal sfărâmat din cauza impactului a umplut aerul.

Degetele mi s-au agățat aşa de strâns de volan, încât am simțit că oasele ar putea să mi se frângă din cauza presiunii. Am văzut cum parbrizul s-a făcut țăndări și cum ceea ce mai rămăsese din Priusul ei a fost proiectat spre mine. Frânele au scrâșnit protestând și numele lui Jacobs mi-a țășnit din piept ca un avertisment venit prea târziu. Era mult prea târziu.

Eram obișnuit să salvez oameni din accidente tragicе, dar e mai ușor să te detașezi de suferința lor când nu ești tu martor la șocul și la grozăvia întâmplării.

Ultimele cuvinte pe care mi le spusesese Jacobs mi se învârteau în cap cât timp m-am chinuit să-mi trag mașina din calea ghemului de fiare vechi care venea cu viteză spre mine.

Eram deja resemnat în fața sorții, când mașina mi-a fost proiectată în spate și gâtul mi s-a izbit de spetează. În clipa în care mașina s-a oprit în sfârșit, lumea a incremenit. Tăcerea era mai asurzitoare decât oribilul accident. Am reușit să deschid portiera abia după mai multe încercări. Am împins-o cu umărul, izbutind astfel să mă strecor afară ca să alerg la Jacobs, care era prinsă între fiarele mașinii. Călcam pe sticlă spartă. Aveam s-o salvez. Aveam să ne salvăm amândoi.

*

Stăteam în sala de așteptare, aproape de salonul ei, rozându-mi unghiile și tropăind agitat din picioare. Asistente, doctori, însoțitori ai pacienților treceau nepăsători, neștiind că lumea se dărâmase în jurul meu. Totul se schimbase.

— Josh, a zis Quinn, apărând brusc.

S-a așezat pe scaunul de lângă mine și m-a bătut pe umăr.

— Ești bine?

N-am răspuns, continuând să fixez podeaua.

— O să fie bine. Rezistă, prietene.

— În clipa asta era aici, chiar aici, iar în clipa următoare n-a mai fost, am spus.

Quinn m-a privit, așteptând să vorbesc mai departe.

— Mi-am dorit să mă remarcă încă de când i-am adus primul pacient. În sfârșit îmi vorbea și... chiar nu înțeleg.

— Cred că a fost îngrozitor să o vezi aşa. E un miracol că ești bine.

M-am înfiorat.

— Chiar și când eram la semafor și îmi vorbea, mă gândeam cum să fac să o aduc în patul meu, am zis și am clătinat din cap, dezgustat de mine însumi. Avery e fata aceea intangibilă, știi? Stă acolo,

— Nu fi atât de dur cu tine, Josh, a spus Quinn, ridicând din umeri. Avery e o femeie frumoasă. Toți bărbații de pe ambulanță vorbesc despre ea. E sigură pe ea, hotărâtă și are ochii ăia...

M-am încruntat la el.

— Scuză-mă, a spus Quinn și și-a dres glasul. Toată lumea știe că îți place de ea. Vreau doar să spun că, deși îți-a trecut prin cap să o duci la tine acasă, nu înseamnă că asta ar fi fost tot.

Nu mai voiam să știu ce-ar fi fost sau nu. Nu mai exista loc pentru regrete în povestea mea, care se materializase în fața ochilor mei.

Mi-am frecat tâmpalele.

— E numai vina mea.

Quinn s-a mișcat în scaun, încurcat.

— Nu, Josh, nu gândi aşa. Nu te poți îvinovăți pentru asta.

— Eram acolo. Dacă n-aș fi ținut-o de vorbă... Îți-am spus că atunci când oamenii devin prea apropiati...

Quinn a pufnit, exasperat.

— Scoate-ți chestia asta din mine, omule. Nu ești responsabil pentru tot universul.

Am clătinat din cap.

— N-am ajuns la ea suficient de repede. Era rănită, am alergat cât de repede am putut, dar parcă mă mișcam cu încetinatorul. Iar apoi – în ciuda experienței mele – am luat-o în brațe și am mângâiat-o. Asta e tot ce am putut să fac.

Am simțit mâna lui Quinn pe umăr.

— Doar o singură dată în viață m-am mai simțit atât de neajutorat. M-am săturat să ajung prea târziu.

— Toți paramedicii procedează aşa, frate. Asta e meseria noastră.

— Nu, de data asta a fost altfel. Nu-mi făceam doar meseria. Aveam nevoie să știu că ea e bine, Quinn. Am nevoie să știu că e bine. Trebuie neapărat să o văd din nou.

Răspuns pentru oameni și cărți

— Va fi bine, a spus Quinn încet, privindu-mă țintă. Dar tu ești bine?

— Da. Și știu ce crezi despre mine.

— Că ți s-au aprins călcâiele mai tare decât mi-aș fi imaginat?

Da, aşa e, a recunoscut el.

— Am văzut cum a izbit-o un camion. Am crezut că am pierdut-o.

Mi-am zis că toată lumea trece prin pierderi și suferă din dragoște. E parte din viață și învățăm destul de repede să apreciem acele momente prețioase pe care le avem înainte să ni se ia tot. Expresia de pe chipul lui Quinn m-a înfiorat.

— Nu te uita aşa la mine.

— Înțeleg ce vrei să spui. Uneori mă gândesc la oamenii pe care i-am pierdut și asta mă face să mă străduiesc din răsputeri să nu mai las să se întâmple aşa ceva, a spus el.

— Nu despre asta e vorba. Am luat o hotărâre în cele zece minute în care am ascultat sirenele ambulanțelor care se apropiau.

— Ce fel de hotărâre?

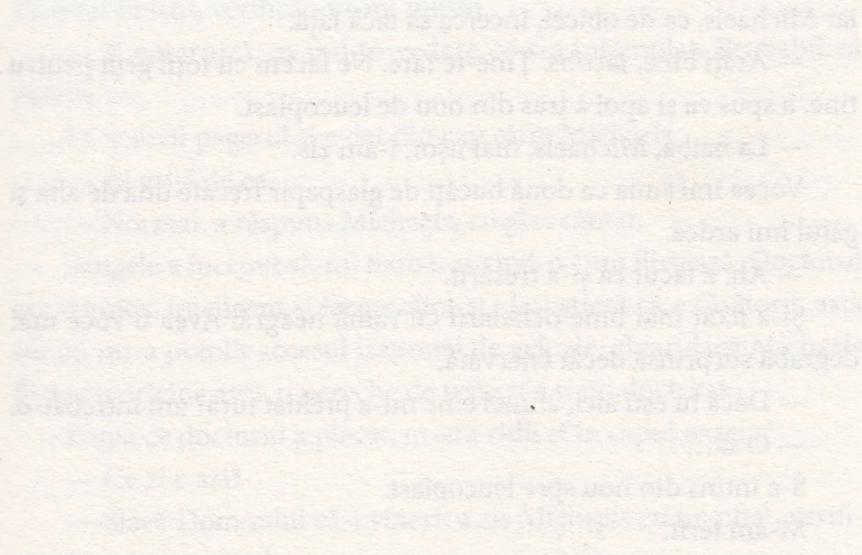
Nu-mi trecuse niciodată prin minte posibilitatea de a pierde ceva înainte chiar de a-mi apartine. E suficient să vezi cum ceea ce ai fi putut avea ți se strecoară printre degete și ajunge să te distrugă. Dar experiența asta mi-a dat și sansa să mă mântuiesc, să devin demn de ea, în cazul în care chiar am fi reușit să avem clipa noastră împreună.

— O să vezi.

1 Avery

știm să suntem

în

Mușchii mă dureau înainte să deschid ochii. Nu visasem și nici nu-mi aminteam momentul impactului. Tot ce-mi aminteam era durerea. Dar am uitat totul când m-am putut concentra și am văzut camera.

Tapetul hidos, cu maroniu și violet, se destrăma pe la colțuri. Plantele artificiale și afișele îți lăsau impresia că erai într-o sufragerie din anii '80, deși oricine își putea da seama numai după miros unde se afla, de fapt.

Asistenta Michaels a intrat cu stetoscopul atârnat de uniforma înflorată. Avea aceleași cearcăne întunecate pe care le aveam și eu când mă uitam în oglindă la jumătatea turei. De obicei, Michaels lucra la terapie intensivă, dar uneori mai muncea suplimentar la urgențe, cu mine, chiar dacă nu se descurca deloc. Era neliniștitor să fiu acum în grija ei.

Branula micuță s-a mișcat puțin sub pielea subțire a mâinii când Michaels a acoperit cu leucoplast punctul de intrare al perfuziei. M-am încruntat și m-am uitat în sus cu greutate: i-am văzut mai întâi părul creț, oribil de portocaliu, și apoi camera. *Mda, sigur eram la recuperare.*

Respect pentru oameni și carti

Din păcate, se părea că secția de recuperare a pacienților stabili-
zați, care se afla lângă cea de terapie intensivă, nu avea destul personal,
iar Michaels, ca de obicei, încerca să facă față.

— Arăți bine, Jacobs. Tine-te tare. Ne facem cu toții griji pentru
tine, a spus ea și apoi a tras din nou de leucoplast.

— La naiba, Michaels, mai ușor, i-am zis.

Voceau îmi sună ca două bucăți de glaspapir frecate una de alta și
gâtul îmi ardea.

— Ah, a făcut ea și-a tresărît.

Și-a fixat mai bine ochelarii cu ramă neagră. Avea o voce mai
degrabă surprinsă decât enervată.

— Dacă tu ești aici, atunci cine mi-a preluat tura? am întrebat-o.

— O să...

S-a întins din nou spre leucoplast.

M-am ferit.

— N-ai de gând să te oprești? am izbucnit, simțindu-mă deja
vinovată.

Era adevărat: asistentele sunt cei mai răi pacienți.

Deodată am auzit zgomotul făcut pe gresie de pantofii italienești,
din piele, ai doctorului Rosenberg. A scos un sunet de îngrijorare și
înima mi-a tresărît. Ochii lui albaștri ca oceanul au scânteiat, chiar dacă
eram îmbrăcată într-o biată cămașă de spital. Probabil că față îmi arăta
ca o roșie turtită, dar tot am încercat să-mi aranjez părul ciufulit, spe-
rând că o coafură decentă avea să-l distragă de restul aspectului meu.

Am refuzat să oftez sau să mă holbez la sprâncenele lui perfecte
sau la maxilarul lui pătrătos sau să mărâi la Michaels, care făcea tot ce
refuzasem eu să fac. Oricum, doctorul Rosenberg nu-mi aparținea. Îi
aparținea doamnei Rosenberg și fiicei lor adolescente. Dar, spre deo-
sebire de Michaels, nu trebuia să am fantezii că doctorul Rosenberg
va avea grija de mine. Chiar avea grija de mine. Stătea la căptăiul
meu, cercetându-mă prin cămașa mea de noapte stânjenitor de sub-
țire, destul de îngrijorat, chiar dacă era obișnuit cu munca din secția
de urgențe, aflată la doar trei etaje mai jos.